

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΑΙΡΩ

...ΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΧΕ ΠΕΤΑΞΕΙ...

ΠΑΥΖΑΕ σιγά-σιγά και πίσω από τὰ τζάμια του καφερείου φρούσε δυνατός άέρας. Ο Ζάκ περιμένει, καθισμένος σ' ένα γυναικώ τραπέζι. Στην άρχη, ή καρδιά του σκιζοῦσε κάθε φορά που άκούγε τήν πόρτα ν' άνοιξη. "Υστερα, ή άγωνιώδης αυτή άναμονή άρχισε νά τόν κορυφώ... Καί τέλος, ένα αισθημαθιμού και πλήρεις πλημμυρίσε τήν ψυχή του... Τώρα μετά άπελπισμένους κίτταζε με θολό βλέμμα τούς πελάτες του καφερείου, που σιζήτούσαν, διάβαζον εφημερίδες κ' έπιάναν ντόμινο. Κι' ένοιούσες τήν άόρατη ταραχή που δοκιμάζον έκεινοι που περιμένουν άζώια κάτι... που έπαιναν νά τό περιμένουν...

νά του δώση θάρρος. Μά τότε πρόσεξε και ή ίδια με τρώμο πώς τὰ λόγια της έκεινα δέν βγήκαν από τήν καρδιά της! Είχε τήν έντύπωση ότι τὰ πρόφερε μιά άλλη γυναίκα. Καί άναγκάστηκε νά όμολογήσει στον έαυτό της πώς ό φίλος της είχε μαντέψει τὰ πραγματικά της αισθήματα, καλύτερα και από τήν ίδια!... Τά μάτια της πλημμύρισαν άδάρνα... Πλησίους περισσότερο τό καθίσμα της κοντά στην καρέκλα του Ζάκ... Έκείνος έγειρε τό σώμα του έπάνω της... Κι' έμειναν έτσι άκοιμησμένοι ό ένας στον άλλον, σαν νά ζήηούσαν μεταξύ τους βοήθεια και προστασία...

Συλλογιζόταν ποσο επλόκαες φαινόταν ή γυναίκες όταν, άργουφώντας σ' ένα ραντεβού, κάνουν τήν άναπομονήσια νά μεταβάλλεται σέ όργη, τὰ έρωτικά βλέμματα σέ βλέμματα μίσους. Η άναμονή έρεθίζει βέβαια τήν έρωτική έπιθυμία, στο τέλος όμως τή σκοπότητα. Τήν όργη της καρδιάς που λατράρα τήν εύτυχία, διαδεχεται μιά όδνηρη κόρησαι. Καί στο μυαλό άρχίζουν νά σχηματίζονται κακές και πονηρές σκέψεις...

Δέν μιλούσαν πια. Δέν είχαν πια τίποτε νά πουν. Έβλεπαν καθαρά πώς ή άγάπη τους, στην όποία πίστευαν και ό δυό, είχε πετάξει από πολύ καιρό τώρα. Μά δέν τοιμύσαν άκόμα νά παραδεχτούν πώς ήταν δυνατόν νά συμβή αυτό. "Ένοιούσαν άκόμα μερικά υπολείμματα άμωδοσίας στοργής... Άκούμασμένοι ό ένας στον άλλον, κίτταζον άφηρημένα μιά χροιοκωλογογραφία, κρημασμένη στον τόγο, άδιαφορώντας για τόν θόρυβο που έκαναν ό πελάται του καφερείου... Καί ξαναθυμύοντοσαν... Ξαναθυμύοντοσαν τīs πρώτες ήμολογημένες μέρες τής άγάπης τους, τὰ πρώτα τους βλέμματα, τὰ πρώτα τους χάδια... Μά ή άνάμνησι μιάς περασμένης εύτυχίας φέρνει πάντοτε πίσω στην καρδιά... Καί κι' αυτό ήσαν και ό δυό θλιμμένοι και μελαγχολικοί!...

Αυτά συλλογιζόταν ό Ζάκ κ' έννοιούσε άόριστα ότι κάποιος κίνδυνος άπειλούσε τήν εύτυχία του. Παράξενες σκέψεις περνούσαν στο μυαλό του. Παλιά και λησιμονήμένα λόγια ξαναγύριζαν στη μνήμη του. Μιά μέρα που φάνηκε λιγάκι άπότομος με τήν Έμμα, έκείνη του είπε: — Μου φαίνεται πώς βλέπω τώρα μπροστά μου Έναν άλλο άνδραλο.

Η Έμμα ξαναμίλησε πρώτη. Φαινόταν σαν νά ήθελε νά μαζέψη τὰ έρείπια τής άγάπης της και νά χτίσει ένα καινούργιο καλάτι με τὰ στασιμένα μάρμαρα... Ο Ζάκ της χάιδεψε τὰ μαλλιά. Κατάλαβανε τήν προσπάθεια τής Έμματος, θά ήθελε και αυτός νά τή βοηθήσει για νά ξαναεξοτιάνουν τήν παγωμένη άγάπη τους... Μά δέν εύρωσε πια τὰ κατάλληλα λόγια. Κάτι είχε πεθάνει μέσα του... Τά λόγια που θά της έλεγε, θά ήσαν χωρίς νόημα, θά ήσαν από κείνα τὰ λόγια που βγαίνουν από τό μυαλό διά όχι από τήν καρδιά...

Όστόσο, δέν έπαιναν ν' άγαπώνται. Είχαν λησιμονήσει και ό δυό τὰ λόγια έκεινα... Νά όμως που ό Ζάκ άρχισε, τό βράδυ αυτό, νά έχη τήν έντύπωση πώς ή νέα που φαινόταν, ή νέα που τήν περιμενε τόση ώρα και με τόση άγωνία, δέν ήταν όμοια με κείνη που είχε γνωρίσει!... Προσπαθούσε νά πείσει τόν έαυτό του πώς ή σκέψη αυτή ήταν παράξενη, τερατώδης... Μά δέν μπορούσε νά τή βγάλει από τό μυαλό του.

Γιατί, λοιπόν, νά εξακολουθούν νά λένε ψεύματα ό ένας στον άλλον; Δέν ήταν καλύτερα νά χωριστούν, νά τρωθήσουν ό καθένας τό δρόμο του; Φαίνεται πώς τήν ίδια σκέψη τήν έκαναν συγχρόνως κ' ό δυό, γιατί σημάθιραν άποτόμως δόθησι και βγήκαν από τό καφερείο, με σαμμένο τό κεφάλι... Δυνατός άνεμος φρούσε στο δρόμο... Άλλοις, άφου άντάμωσαν στο καφερεδάκι, πήγαν νά μάζη, χαμύρινα και γελασται, στην έρωτική τους φουλιά... Άπόψε, ήταν ίσως ή τελευταία φορά που βλέπύοντοσαν.

Η Έμμα ήθελε τέλος. Ήθελε χωρίς νά τήν καταλάβη ό Ζάκ, ένα ό κείνος είχε τό κεφάλι του σημμένο στο μάρμαρο του τραπέζιου, και κίτταζε δίπλα του άδρόφθα. Ο Ζάκ σήρασε ξαφνικά τό πρόσωπό του, όταν άνάσανε τό γνώριμο και άγαπημένο άρωμα τής φίλης του. Για μιά στιγμή, διαλύθηκαν ή άγωνία και ή κακός τόν σκέψεις. Τήν κίτταζε προσεκτικά στα μάτια... Η Έμμα άρχισε νά μιλάει, προσπαθώντας νά δικαιολογήσει τήν άργουφία της... Ο Ζάκ όμως δέν άνοιγε τό στόμα του νά τής πη έστο και μιά λέξη. Έξακολουθούσε νά τήν κίτταζε στα μάτια... Καί ή Έμμα κατάλαβε ξαφνικά, από τήν έκφρασι της ματιάς του ότι μιά βαθειά άλλαγή είχε γίνει στην ψυχή του. Είδε τόν φίλο της δυστυχιόμένο, πολύ δυστυχιόμένο. Κι' άδιαφορώντας άν θά τούς πρόσεχαν ό πελάται του καφερείου — έξ άλλου βρισκόντοσαν στην γωνία έκεινη προφυλαγμένοι από κάθε άδιάκριτο βλέμμα — έπιασε τό πρόσωπό του με τὰ δυό της χέρια και τόν ρώτησε: — Τι έχεις; Ο Ζάκ έπιασε κι' αυτός τό κεφάλι της Έμματος, τό πλησίασε κοντά στο δικό του και ψιθύρισε με θλιμμένη φωνή: — Δέν μ' αγαπάς πια! Μιά άδύνατη κραυγή βγήκε από τὰ χείλη της. — Γιατί μου τό λές αυτό; του παραπονήθηκε. Ο Ζάκ δίσταζε νά μιλήσει. Είχε τήν έντύπωση ότι ίσως νά είχε γελαστεί... Όστόσο, επανέλαβε χαμηλόφωνα: — Δέν μ' αγαπάς πια!... Η Έμμα τόν κίτταζε τρομαγμένη. Δέν κατάλαβανε πια τίποτα. Φαινόταν σαν πληγωμένη ύποφξη, σαν πούλι με κομμένα τὰ φτερά. — Μά τί σου έκανα; Ξαναρώτησε με ραγισμένη φωνή. Ο Ζάκ κούνησε τό κεφάλι του. Μιά έκφρασι άπελπισίας ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. — Τίποτα! ψιθύρισε. Η Έμμα έσκυψε τό κεφάλι της, έμεινε λίγο σ' αυτή τή στάσι του πόνου και τής έγκαταλείψεως και, τέλος, ρώτησε: — Πώς τό κατάλαβες ότι δέν σ' αγαπά πια; Πές μου, Ζάκ. Σέ έκτετώ... Ο Ζάκ όμως δέν άποκρίθηκε... Η Έμμα του έπιασε τὰ χέρια. — Όστόσο σ' αγαπά! του είπε με σταθερή φωνή, σαν νά ήθελε

τό καφερείο, με σαμμένο τό κεφάλι... Δυνατός άνεμος φρούσε στο δρόμο... Άλλοις, άφου άντάμωσαν στο καφερεδάκι, πήγαν νά μάζη, χαμύρινα και γελασται, στην έρωτική τους φουλιά... Άπόψε, ήταν ίσως ή τελευταία φορά που βλέπύοντοσαν. Η καρδιά και τόν δυό σπάζαζε από τόν πόνο... Στάθιραν κάτω από ένα φανάρι... Ο Ζάκ άρπάζε με άπελπισια τήν Έμμα στην άγκαλιά του... Μήπως τά τή φιλούσε; Όχι... Τήν έγκαμψε μονάχι στο στήθος του με παραφορά... Ποτέ άλλοτε δέν χωρίστηκαν με τόση λίπη. Ποτέ ό άποχαρμένο τους δέν ήταν τόσο σπαρκακτώος... Ποτέ δέν είχαν άγαπηθεί τόσο τρυφερά, τόσο στοργικά, τόσο θετικά... — Μά ή άγάπη τους είχε πετάξει πια από τήν καρδιά τους!... Κι' ή τρυφερότης τους από τήν ή στερνή σάββα μιάς μεγάλης φωτιάς. Η στερνή έρωτική άναλαμπή...

Τήν έσφιγγε στο στήθος του με παραφορά...

ΜΑΞ ΝΤΑΙΡΩ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΓΡΙΦΟΣ

Ο αρχαιότερος γρίφος που σώζεται ως σήμερα, άφείλτα σέ δυό άρχαίους Έλληνας αρχιτέκτονες, τόν Σαύρο και τόν Βάτραχο. Οι άρχιτέκτονες αυτοί άνήγικον στην Ρώμη, κατά διαταγήν του ύπάτου Κοίντου Μετέλου, τὰ δυό ιερά της φαμισίας Στωάς τής Όκταβίους. Έπειδή όμως τήν εποχή έκεινη άπαγορεύονταν στην Ρώμη, δια νόμου, στους αρχιτέκτονες, νά σκαλίζουν τήν ύπογραφή τους στα δημόσια οικοδομήματα, τὰ όποια αυτοί κατασκευάζαν, γι' αυτό οι δυό Έλληνες καλλιτέχνη σκέφτηκαν νά κατακτιήσουν τήν απαγόρευσι αυτή, σκαλίζοντας στα ιερά ένα είδος γρίφου, που δέν ήταν παρ' ή ύπογραφή τους. Έσκάλασαν όλην τήν έπάνω σ' ένα κίονα, μιά σάββα κ' έναν βάτραχο. Έτσι οι πονηροί καλλιτέχνης παρέκαμψαν τήν απαγόρευσι του νόμου κατά τρόπο εγυροειδή. Κατά τύχην, ό κίον έκείνος έσώθη μέχρις σήμερα και διατηρείται στον Άγιο Λαυρέντιο, έξω από τὰ πειχτή της Ρώμης. Έπάνω του φαίνονται καθαρά σκαλισμένα ό βάτραχος και ή σάββα, που συμβολίζουν τὰ όνόματα τών δυό Έλλήνων αρχιτεκτόνων.